

то изъ ранитѣ на ржцетѣ и нозетѣ течеха червени кървави струи.

Поппея, безмълвна и неподвижна, впи скръбни погледи къмъ страдалното лице на Христа, по чиито благи черти се четѣха ужаснитѣ мжки на распятието.

И съ бузи, облѣни съ сълзи, заедно съ другитѣ жени гледаше распатия. Бедната Поппея се силѣше да срещне поне еднажъ погледа му, въ който, въпреки неописуемитѣ тѣлесни страдания, свѣтѣха зари отъ благодѣ и кротостъ. Но очитѣ на Христа, устремени тихо въ плачущата му майка, нито еднажъ не погледнаха къмъ Поппея.

— Спаси ме! шепнѣше тя и не сваляше погледъ отъ лицето на Христа.

Внезапно тихиятъ погледъ на Христа се вдигна отъ майка му и се спрѣ върху римлянката. И очитѣ на римлянката и на Исуса се срещнаха. И нѣколко мига той я гледѣ съ такова добро, скръбно, дълбоко изражение! . . . И веднага отъ силата на тоя погледъ, който прониза като небесна искра цѣлото ѣ сжщество, тя почувствува едно дълбоко и общо сътресение, и нѣщо ново, сладко, бодро изпълни душата ѣ и тѣлото ѣ

Пилатъ чакаше върху горното стѣпало на мраморнитѣ стълби на палата си своята разслабена дъщеря, предизвестенъ вече за нея. Той бѣше изпълненъ съ тревога и очудване, защото целта на посещението ѣ му бѣше непозната.

Когато я видѣ, че тя се зададе въ колесницата си съ лице нажалено, той ѣ прострѣ ржце, като очакваше да му я изнесатъ до горе да я прегърне нѣжно.

Но Пилатъ видѣ въ изумение, какъ Поппея слѣзна сама отъ колесницата, отстриани съ единъ повелителенъ знакъ слугитѣ му, които ѣ подлагаха златообшита носилка, и сама се започаква чевръсто и леко по мраморнитѣ стѣпала.

И като се хвърли на врата на смаения си баща, разплакана тя извика:

— Татко! вие убихте днесъ единъ Богъ!

И всичкитѣ гледаха това чудо, зѣпнали.

Дървесни сълзи.

Преди много хиляди години, тамъ, дето сега е крайбрѣжието на Балтийско море, сж се издигали гжсти иглолистни лесо-ве, въ които особено забележителна била тѣй наречената янтарна борика.

Лѣтнитѣ горещи слънчеви лжчи прониквали между горскитѣ гжсталаци и нагрѣвали стѣблата на смолеститѣ дървета. Твърдата кора на столѣтнитѣ борики се размеквала. Подкожната смола се разтопявала. Чиста като сълза, тя текла по стѣблата, капѣла на земята. И колкото повече слънцето милвало начумеренитѣ дървета, толкова по-обилно тѣ лѣели своитѣ сълзи.